

Sygn. akt IX U 1075/16

WYROK W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 21 czerwca 2018 r.

Sąd Okręgowy _____ w Gliwicach Wydział IX

Sąd Pracy i Ubezpieczeń Społecznych Ośrodek Zamiejscowy w Rybniku

w składzie:

Przewodniczący:	SSO Maria Olszowska
Protokolant:	Jolanta Nagrodzka

przy udziale ./.

po rozpoznaniu w dniu 21 czerwca 2018 r. w Rybniku

sprawy z odwołania H. S. (1) /S./

przeciwko Zakładowi Ubezpieczeń Społecznych Oddział w R.

o ponowne ustalenie wysokości emerytury

na skutek odwołania H. S. (1)

od decyzji Zakładu Ubezpieczeń Społecznych Oddział w R.

z dnia 26 kwietnia 2016 r. Znak (...)

zmienia zaskarżoną decyzję w ten sposób, że zobowiązuje Zakład Ubezpieczeń Społecznych Oddział w R. do ponownego obliczenia wysokości emerytury ubezpieczonego na zasadzie art. 110a ustawy o emeryturach i rentach

z Funduszu Ubezpieczeń Społecznych począwszy od daty złożenia wniosku.

Sędzia

Sygn. akt IX U 1075/16

UZASADNIENIE

Decyzją z 26 kwietnia 2016r. Zakład Ubezpieczeń Społecznych Oddział w R. odmówił ubezpieczonemu H. S. (2) (S.) prawa do ponownego ustalenia wysokości emerytury na podstawie art. art.110a ustawy z 17.12.1998r. o emeryturach i rentach z Funduszu Ubezpieczeń Społecznych, gdyż wskaźnik wysokości podstawy wymiaru ustalony w najkorzystniejszy sposób, z uwzględnieniem zarobków po przyznaniu świadczenia nie jest wyższy niż 250%.

Ubezpieczony wniósł odwołanie od decyzji. Zakwestionował przyjęcie przez organ rentowy niekompletnych wynagrodzeń.

Organ rentowy w odpowiedzi na odwołanie wniósł o jego oddalenie z przyczyn jak w zaskarżonej decyzji.

Rozpoznając sprawę Sąd ustalił następujący stan faktyczny.

Ubezpieczony urodzony (...) od 8.04.1991r. jest uprawniony do emerytury górniczej. Podstawa wymiaru świadczenia została ustalona z okresu od 01/1984r. do 12/1986r. Wskaźnik wysokości podstawy wymiaru wyniósł ostatecznie 394,12% i został ograniczony do 250%.

Po uzyskaniu prawa do emerytury ubezpieczony pozostawał w zatrudnieniu do 14.04.1991r.

W dniu(...) ubezpieczony złożył wniosek o przeliczenie świadczenia w trybie art. 110a ustawy z 17.12.1998r. o emeryturach i rentach z Funduszu Ubezpieczeń Społecznych.

W rozpoznaniu powyższego wniosku organ rentowy wydał zaskarżoną decyzję opisaną na wstępie.

(dowód: akta organu rentowego)

Ubezpieczony zatrudniony był w KWK (...) od 1.05.1967r. do 31.08.1978r. pod ziemią i od 1.09.1978r. do 14.04.1991r. w (...).

W okresie zatrudnienia od 1969r. do 1971r. był uprawniony do deputatu węglowego w ilości 2 ton, a od 1972r. do 8 ton, pracował w systemie trzymianowym, pracował w soboty, także w niedziele. W tym czasie otrzymywał wynagrodzenie powszechnie obowiązujące w górnictwie.

(dowód: akta osobowe ubezpieczonego, zeznania ubezpieczonego złożone na rozprawie 1.03.2017r., protokół elektroniczny k. 50 a.s.)

Najkorzystniejsze wynagrodzenie w 20 wybranych lat ubezpieczony uzyskał w latach 1970-1977 i 1979 – 1991, przy przyjęciu, że ubezpieczony w tym okresie otrzymywał wynagrodzenie powszechnie obowiązujące w górnictwie, z uwzględnieniem dokumentacji zawartej w aktach osobowych ubezpieczonego, uregulowań płacowych obowiązujących w górnictwie oraz przy przyjęciu, że ubezpieczony, oprócz wynagrodzenia zasadniczego otrzymywał wynagrodzenie z Karty Górnika, dodatek nocny, dodatek za II zmianę od 1975r., wynagrodzenie za przepracowane 2 niedziele w miesiącu.

Wskaźnik wysokości podstawy wymiaru wyliczony z powyżej wskazanych lat jest wyższy niż 250%.

(dowód: opinia biegłego sądowego z zakresu emerytur, rent mgr H. P. k.64-109, 123-124 akt sądowych)

Mając na uwadze powyższe ustalenia Sąd zważył, co następuje.

W ocenie Sądu odwołanie ubezpieczonego zasługuje na uwzględnienie.

Zgodnie z art. 110 ustawy z dnia 17.12.1998r. o emeryturach i rentach z Funduszu Ubezpieczeń Społecznych (tj. Dz.U. 2017r., poz.1383 ze zm.) wysokość emerytury lub renty oblicza się ponownie od podstawy wymiaru ustalonej w sposób określony w art. 15,

z uwzględnieniem ust. 3, jeżeli do jej obliczenia wskazano podstawę wymiaru składki na ubezpieczenie społeczne lub ubezpieczenia emerytalne i rentowe na podstawie przepisów prawa polskiego przypadającą w całości lub w części po przyznaniu świadczenia, a wskaźnik wysokości podstawy wymiaru jest wyższy od poprzednio obliczonego (ust.1).

2. Warunek posiadania wyższego wskaźnika wysokości podstawy wymiaru nie jest wymagany od emeryta lub rencisty, który od dnia ustalenia prawa do świadczenia do dnia zgłoszenia wniosku o ponowne ustalenie świadczenia, w myśl

ust. 1, nie pobrał świadczenia wskutek zawieszenia prawa do emerytury lub renty lub okres wymagany do ustalenia podstawy przypada w całości po przyznaniu prawa do świadczenia, a wskaźnik wysokości podstawy wynosi co najmniej 130%.

3. Okres ostatnich 20 lat kalendarzowych, o których mowa w art. 15 ust. 1, obejmuje okres przypadający bezpośrednio przed rokiem, w którym zgłoszono wniosek o ponowne ustalenie wysokości świadczenia.

Jednocześnie jak wynika z treści art. 110a ust.1 ustawy emerytalnej wysokość emerytury oblicza się ponownie od podstawy wymiaru ustalonej w sposób określony w art. 15,

z uwzględnieniem art. 110 ust. 3, jeżeli do jej obliczenia wskazano podstawę wymiaru składki na ubezpieczenie społeczne lub ubezpieczenia emerytalne i rentowe na podstawie przepisów prawa polskiego przypadającą w całości lub w części po przyznaniu świadczenia, a wskaźnik wysokości podstawy wymiaru przed zastosowaniem ograniczenia, o którym mowa w art. 15 ust. 5, jest wyższy niż 250%.

2. Ustalenie wysokości emerytury zgodnie z ust. 1 może nastąpić tylko raz.

Przepis art. 110a ust.1 ustawy z dnia 17.12.1998r. o emeryturach i rentach z Funduszu Ubezpieczeń Społecznych daje możliwość jednorazowego przeliczenia wysokości emerytury bez względu na to czy emerytura była zawieszona czy nie, jeśli wskaźnik przekracza 250%, a wskazano podstawę wymiaru składek przypadających po przyznaniu prawa do emerytury.

Jak wykazało przeprowadzone postępowanie dowodowe ubezpieczony spełnia warunki umożliwiające przeliczenie emerytury na podstawie art.110a ustawy emerytalnej.

Powyższe wynika jednoznacznie z opinii powołanej biegłej sądowej, która na podstawie posiadanej dokumentacji, przy uwzględnieniu obowiązujących w górnictwie przepisów płacowych, odtworzyła wynagrodzenie ubezpieczonego za lata 1969-1991. Obliczony przez biegłą wskaźnik wysokości podstawy wymiaru okazał się ostatecznie być wyższy od 250% i może stanowić podstawę przeliczenia świadczenia.

Opinię biegłej Sąd uznał za przekonującą jako wydaną w oparciu o fachową wiedzę, opinię szczegółową, wydaną po analizie dokumentacji przedłożonej w niniejszej sprawie: dokumentacji znajdującej się w aktach rentowych, akt osobowych, oraz w oparciu o obowiązujące w tym okresie przepisy płacowe przy uwzględnieniu przez biegłego jedynie stałych składników wynagrodzenia, takich jak: pensja zasadnicza, dodatkowe wynagrodzenie z Karty Górnika, dodatek nocny za 1/3 dniówek w miesiącu, dodatek za II zmianę od 1975r., tj. od wprowadzenia uregulowań w tym zakresie, wynagrodzenie za dwie niedziele w miesiącu, a nadto w oparciu o informacje uzyskane od ubezpieczonego, którym to zeznaniom Sąd dał wiarę. Zeznania te były spójne, logiczne i przekonujące.

Wskazać należy, iż zastrzeżenia organu rentowego, w zakresie kwestionowania ujęcia w podstawie wymiaru składek ubezpieczonego dodatku nocnego i za II zmianę za 1/3 dniówek w miesiącu, którego to stanowiska tutaj Sąd nie podziela w sytuacji powszechnej wiedzy o zmianowym systemie pracy w górnictwie pod ziemią w okresie sporym oraz pracy w niedziele, ostatecznie i tak nie mają wpływu na rozstrzygnięcie Sądu, gdyż jak wynika z wyliczeń organu rentowego po pominięciu kwestionowanych składników w.w.p.w. osiągnie wartość 262,10% (dowód: pismo organu rentowego z dnia 4.06.2018r. k. 137 akt sądowych).

Mając powyższe na uwadze Sąd kierując się powołanymi przepisami, z mocy art.477¹⁴ §2 kpc zmienił zaskarżoną decyzję zobowiązując organ rentowy do ponownego obliczenia wysokości emerytury ubezpieczonego na podstawie art. 110a ustawy o emeryturach i rentach z Funduszu Ubezpieczeń Społecznych poczynając od daty złożenia wniosku, zgodnie z treścią art. 129 ust. 1 ustawy o emeryturach i rentach z Funduszu Ubezpieczeń Społecznych.

SSO Maria Olszowska